

Sluge i gospodari

Kao ljudi mnoga smo iskušenja prošli. Vozili i ravnim i krivudavim cestama . Danas ispada da smo još uvijek na početku. Život kao u "začaranom" krugu. Mnogo je znakova bilo postavljeno i na svima je velikim slovima pisalo izlaz. Ali čovjek nije tražio izlaz već krivca, zato je znakove previdio, a izlaze propustio. Usput i zaboravio, da ovdje nitko nije nedužan. Zato svatko tko podigne ruku i proglašuje sebe čistim, čovjekom bez mrlje, ne kazuje istinu. Kako to da baš nitko nemože sebe prozvati nevinim u odnosu na sve dosadašnje događaje. Zar se uvijek negdje potkrade greška. Greška koja savjesti ne da mira. Što je to - slučajnost ili je tako moralo biti. Nitko sa sigurnošću na to pitanje ne zna odgovor. Greške i dalje traju, a cjepivo za njih još nitko nije izumio. Ma koliko sebi obećavali „ovo mi je škola“ kako kaže Giboni, ispadamo loši učenici, ponavljajući razreda koji nikad ne nauče gradivo i čiji se popravni ispit nastavlja i nastavlja i nastavlja ...Dokle, za Boga miloga! Hoće li itko ikad završiti školu života sa pozitivnim ocjenama i reći sebi : Uspio sam biti čovjekom! Znao sam što činim jer ne žalim zbog ničeg i opet bi sve ponovio bez ispravaka. Nisam se povlačio pred iskušenjima, nisam ih ni izbjegavao , nisam ni mogao, ma koliko bježao uvijek su bila ispred mene. Bio sam na usluzi svim iskušenjima, među kojima su moja najveća iskušenja bili ljudi, kojima sam nesebično služio. Tko se može mirne savjesti pohvaliti ovim opisom i ima li danas takvog među nama. Da otvorimo sportske kadionice takvog tipa, svi bi oklade izgubili. Paradoksalno je da ćemo se ipak busati u prsa i izdvajati sebe kao pojedinca bez greške , bez obzira na pravu istinu. Kako je svatko autor, a ujedno i branitelj istine koju izgovara, koliko je istina točna ,a koliko prilagođena njemu u korist, osjetiti će svjedoci. Zato ničiju istinu ne treba unaprijed osuditi ni kažnjavati, a okupljati porotnike bespredmetno je, jer pokora koju čovjek odrađuje zbog pogreške njegova je i kazna i iskupljenje. U želji da budemo ptice koje visoko lete, a krila još uvijek nemamo, nisko padamo i sami sebi pretvaramo život u pokoru . Bolje bi bilo da smo pokorni, nego pokoreni vlastitom pokorom. Dok god se osjećamo pokoreni prigovarati ćemo gospodaru i tražiti novog. Na kraju nas ni jedan neće zadovoljiti i uvijek će se pojaviti novo iskušenje. Očito služimo krivog gospodara. Potražimo pravog, a on sigurno nije među nama. On je u nama! Ponizni će znati tko je, a oholi ga morati još dugo tražiti. Tako će sluga postati gospodarom svoga života, a učenik učiteljem.